

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Conuerso, qui dicendo pordidit dulcedinem diunitus concessam, cap.
95.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

rabili dulcedine sic repletum est os eius, fauces, viscera, & venter, vt nunquam aliquid tale in vita sua sentiret, corporalis erat hæc dulcedo. Porro in mente & anima dulcedine spiritali Deus tam copiosè visitauit eam, vt diceret Abbati nostro, quòd omnibus diebus vitæ suæ pietantiis omnibus carere vellet, dummodo in consimili dulcedine, & hoc vna tantùm vice, sibi liceret deliciari. Pro qua idem Abbas noster, ad eius petitionem, pro gratiarum actione, hymnum, Te Deum laudamus, singulis nobis injunxit. APOLLONIVS: Si Deus sic excellenter tantillum remunerat in præsentī vita, non ambigo quin magnas tribulationes mirificè remuneret in futuro. CÆSARIVS: Quòd facilè huiusmodi consolationes in præsentī perdantur, ecce exemplum.

CAPVT XCV.

*Consolatio in præsentī facile perditur dum manifesta-
tur.*

Conuersus quidam in Hemmenrode, cùm in orationibus suis mellifluam diuinitus accepisset dulcedinem, & ob hoc sæpe labores suos negligeret, magister suus crebrò eum arguit, dicens: Frater, certis temporibus est orandum, & certis temporibus laborandum. Ille, sicut homo simplex, vt increpantè placaret, respondit: O magister, si sciretis causam, nõ mihi imputaretis: rogo vt detis mihi osculum: putabat enim q̄, in pressione labiorum, eadem posset sentire dulcedinem. Cui mox vt osculum dedit ille, gratiã irrecuperabiliter, vt puto, perdidit iste. Simile penè habes supra cap. 42. de Conuerso, qui angelum sæpe vidit, & dicendo gratiam perdidit. Causas verò subtractionis gratiæ in præsentī plures esse alibi tibi assignaui. Quidam tamen, licet aliis sibi diuinitus ostensa referant, non ob hoc gratiam perdunt, sicut supra dictum est de Henrico Conuerso in Hemmenrode.

CAPVT XCVI.

Henicus idem cùm grangiæ, quæ Hart dicitur, præesset, & die quadam in Maio segetes cortis, orationes suas ruminando, solitarius circuiret, hominem quendam sub arbore, piro scilicet, quæ illic